

РЕШЕНИЕ

№ 6792

гр. София, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 09.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7502** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 95 - 97, вр. чл. 156 - 161, вр. чл.144, ал.1 ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано по жалба на „ХАЙ ПЕРФОРМАНС“ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх. Б, ет.1, ап.б, представлявано от управителя Ц. К. К., против решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство № 220088370668 от 14.03.2022г., издадено от главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърдено с решение № А-20/11.07.2022г.на директора на ТД на НАП С..
Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно като издадено при допуснати съществени процесуални нарушения и при неправилно анализиране на фактическа обстановка. Моли съда да отмени решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство № 220088370668 от 14.03.2022г., издадено от главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърдено с решение № А-20/11.07.2022г.на директора на ТД на НАП С. и да задължи органа да издаде исканото удостоверение А1. Не ангажира доказателства. Претендира разности.
Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с искане за издаване на удостоверение А1 за приложимото осигурително законодателство за заето лице на територията на две или повече държави-членки подадено от „ХАЙ ПЕРФОРМАНС“ ЕООД, по електронен път с вх. № 2215И0346419/18.02.2022 г. и заведено в ТД на НАП С. с вх.№ 53-06-1447/ 21.02.2022 г., за лицето К. Ц. Р. с ЕГН: [ЕГН], за периода от 04.01.2022 г. до 30.06.2022 г.

Към искането са приложени: месечни и обобщени оборотни ведомости за период от м.01.2021 г. до м. 12.2022 г.; аналитичен регистър на група 50 за период от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г.; справка за реализиран оборот за период от м.01.2021 г. до м. 12.2021 г.; копие на трудов договор № 101/ 11.12.2021 г., сключен на основание чл.70, ал.1 във връзка с чл.67, ал.1, т.1 от Кодекса на труда между лицето и дружеството, според който лицето е назначено на длъжност „социален асистент“ и следва да постъпи на работа, считано от 13.12.2021 г.; копие на заповед за командироване в чужбина № 105/04.01.2022 г. за период: 04.01.2022г. -30.06.2022г.; договор за предоставяне на грижи, сключен на 11.12.2021 г. между „ХАЙ ПЕРФОРМАНС“ ЕООД и В. З. за извършване на следните услуги: подпомагане на пациента в ежедневието, съпровождане и подпомагане на пациента извън дома; подготовка на храна, пазаруване, поддържане на хигиена в домакинството на пациента и т.н., сключен за неопределено време.

След проверка в подадените дневници за продажби към справките-декларации (СД) по ЗДДС за периода от м. 01.2021 г. до м. 12.2022 г. органът по приходите установява, че реализираният оборот в България като процент значително се разминава с данните в подадената справка от дружеството за реализирания оборот за период от м.01.2021 г. до м. 12.2021 г. в България и в тази връзка, за уточняване на несъответствията, до дружеството са изпратени 2 бр. искания за предоставяне на документи и писмени обяснения.

С искане от 23.02.2022 г. са изискани декларации от името и представляващия дружеството, вкл. и за броя на наетите лица, които ще осъществяват трудова дейност изключително на територията на Р България, в периода обхващащ командироването на лицата в другата държава-членка. За целта е поискано да се изготви поименна справка за лицата - на кой обект работят, по кой договор и за какъв период.

На 04.03.2022 г. са предоставени два броя идентични договори за наем на недвижим имот между Е. Г. - наемодател и „Хай Перморманс“ ЕООД - наемател с предмет - временно и възмездно ползване на недвижим имот за фризьорски салон, находящ се на адрес: [населено място], [улица].

С искане от 02.03.2022 г, на основание чл. 56, ал. 1 от ДОПК, са изискани писмени обяснения от дружеството във връзка с размера на реализиран оборот в България и полагания от К. Р. труд по представения договор.

Предоставени са писмени обяснения от 09.03.2022г., с които представляващият дружеството декларира, че фризьорската дейност се извършва на адрес: [населено място], [улица]Ж2, съгласно сключен договор от управителя; по договора с К. Г. & КО.КГ - услугата се извършва от управителя на територията на страната, че К. Р. в периода от нейното назначаване до датата на командироването е работила по договор за предоставяне на грижи в България, както и че в справката за реализирания оборот на територията на страната сумите по договора с К. Г. & КО.КГ са приходи от дейността в България.

С оглед декларираното в писмените обяснения, органът по приходите извършва

обстойна проверка на подадените справки декларации по ЗДДС за периода от м.01.2021 г. до м. 12.2021 г. с цел установяване на съществена дейност на територията на изпращащата държава-членка, при която установява, че реализираният оборот на територията на България е общо 43712,50 лв., като са включени декларираните извършени облагаеми доставки с място на изпълнение на територията на страната; освободените доставки, които са с място на изпълнение на територията на страната, както и услугите за фирма К. G. & Co KG, а реализираният оборот извън територията на страна е общо 132208,90 лв., в който са включени декларираните освободени доставки, които са с място на изпълнение извън територията на страната; доставките по чл. 21, ал. 2 с място на изпълнение на територията на друга държава-членка и декларираните сделки по чл. 69, ал. 2 от ЗДДС. Така достига до извод, че процентното съотношение на реализирания оборот на територията на Република България спрямо общия реализиран такъв преди командироването на лицето е под 25% - около 11%.

В хода на административното производство е извършена проверка в ИС на НАП на всички действащи трудови договори към дата 11.03.2022 г., при която е установено, че към дружеството има назначени общо девет лица по трудови правоотношения, четири от които имат издадени удостоверения А1 и действащи към момента на командироването на лицето в текущата проверка. За три лица са подадени искания за издаване на удостоверения А 1. На територията на страната остават да осъществяват трудова дейност за дружеството общо две от наетите лица, заемащи длъжност „социален асистент“, които са осигурени на 4-часово дневно работно време. За едно лице се подават осигурителни декларации с вид осигурен 14 - за работещи по без трудови правоотношения.

Като анализира събраната информация и се позовава на това, че от дружеството не е предоставена изисканата информация относно това на кой обект, по кой договор и за какъв период ще извършват трудова дейност на територията на България оставащите лица, органът стига до извод, че не може да се обоснове обичайно извършване на значителни по обхват дейности в страната, което е важен критерий съгласно чл.12 (1) от Регламент 883/2004 и който да бъде запазен през целия период на командироването на лицата, чието изпълнение е задължително. органът приема, че дружеството не е изпълнило едно от решаващите условия - да осъществява обичайно дейността си на територията на страната, да поддържа трайни взаимоотношения с местни контрагенти и да поддържа минимум 25% от оборота си от територията на страната, предвид което, не са изпълнени условията, при които на основание чл. 12(1) от Регламент 883/2004 лицето за периода от 04.01.2022 г. до 30.06.2022 г. може да остане подчинено на българското осигурително законодателство. По изложените съображения е постановен обжалваният отказ за издаване на удостоверения относно приложимо законодателство № 220088370668 от 14.03.2022г относно лицето К. Ц. Р..

Отказът е връчен на 17.06.2022г. на упълномощено лице.

В законоустановения срок е подадена жалба вх. № 53-06-1447 от 30.06.2022г. до директора на ТД на НАП – С..

С решение № А-20/11.07.2022г. директорът на ТД на НАП С. отхвърля жалбата като неоснователна. Решението е връчено на „ХАЙ ПЕРФОРМАНС“ ЕООД на 25.07.2022г. На 02.08.2022г. в съда е постъпила жалба срещу него.

В хода на съдебното обжалване от административния орган е представена административната преписка по издаване на оспореното решение и допълнително изисканите от съда доказателства във връзка с компетентността на органите по

приходите.

Жалбоподателят не ангажира доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът при извършената служебно проверка за редовност и допустимост на жалбата, с която е сезиран, намира, че същата е допустима. Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес, адресат на оспорения отказ и след изчерпване на възможността за обжалване по административен ред.

Разгледана по същество жалбата на „ХАЙ ПЕРФОРМАНС“ЕООД е неоснователна, по следните съображения:

Компетентната институция да определя приложимото законодателство по Дял II от Регламент /ЕО/ № 883/2004 и да издава формуляр А1 въз основа на Приложение № 4 от Регламент /ЕО/ № 987/2009 е Националната агенция за приходите. При това положение обжалваният отказ е издаден от компетентен орган. Настоящата инстанция не установи наличие на пороци във формата. Административният акт е издаден в писмена форма, съдържа фактическите констатации и правни изводи на издателя, поради което отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2 от АПК.

Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при постановяване на решението. На жалбоподателя са връчени две искания за представяне на писмени доказателства и писмени обяснения, дадена му е възможност да сочи доказателства, като същият се е възползвал от това свое право. Административният орган е издал процесния административен акт, след като е изяснил всички релевантни за спора обстоятелства, събрал е по предвидения ред всички относими и допустими доказателства, поради което е изпълнил задължението си по чл. 35 от АПК да постанови акта след като изясни фактическата обстановка по спора. Произнасянето на директора на ТД на НАП – С. с едно решение по три жалби срещу три отказа за издаване на удостоверение относно приложимото законодателство не представлява съществено нарушение на административно-производствените правила, доколкото в решението са обсъдени и трите акта, които имат един адресат, поради което в голямата си част изводите се основават на общи факти.

При постановяването на решението за отказ изх. № 220088370668 от 14.03.2022г и потвърждаващото го решение № А-20/11.07.2022г. на директора на ТД на НАП - С. органите по приходите са приложили и тълкували правилно материалния закон - приложимите разпоредби на Регламент на ЕО № 883/2004 (Основния регламент) и Регламент на ЕО 987/2009 (Регламента за прилагане). Свободното движение в рамките на Общността е право, гарантирано на трудовоактивните лица с Договора за създаване на Европейската общност. За да се реализира свободата на движение на гражданите на Европейския съюз в рамките на Общността, са установени правила за координиране на системите за социално осигуряване, чието основно предназначение е предотвратяване на конфликти между национални законодателства на държави членки при трансгранични ситуации. Координационните правила считано от 01.05.2010г. се въвеждат от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социално осигуряване (основен регламент), в който са уредени материалните разпоредби в сферата на координиране на системите за социална сигурност на държавите-членки и Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 г. за

координация на системите за социална сигурност (регламент по прилагане), в който се съдържат предимно процедурни правила за прилагане на основния регламент.

В Дял II от Регламент № 883/2004 са въведени императивни разпоредби, предвиждащи запазване на приложимото законодателство на изпращащата държава членка спрямо заетите и самостоятелно заетите лица, които временно извършват работа на територията на друга държава - членка. Основната цел на правилата, въведени с тези разпоредби, е да се улесни свободното движение на трудовоактивните лица и свободното предоставяне на услуги в рамките на ЕС чрез избягване на допълнителните административни затруднения, които биха възникнали за осигуреното лице, работодателя и компетентните институции, ако за периода на временната работа се приложи законодателството на държавата по трудова заетост. Утвърденият от регламентите принцип е да се прилага законодателството само на една единствена държава (чл. 11(1) от Регламент № 883/2004), като основното правило е да се определя за приложимо законодателството на държавата - членка, в която лицето осъществява дейност като заето или самостоятелно заето лице. В специфични ситуации, които представляват изключения от това общо правило, са предвидени други критерии за приложимост.

Приложимото законодателство в сферата на социалната сигурност се определя въз основа на подадено в ТД на НАП Уведомление/Искане за издаване на удостоверение, като работодателят или зетото/самостоятелно зетото лице може да подаде искане за издаване на удостоверение А1 за приложимо законодателство Образец обр. Окд - 236 при: 1. командироване на заето лице (чл. 12(1) от Регламент (ЕО) № 883/2004); 2. за държавни служители и приравнените на тях лица/служители в дипломатическата служба, ЗМВР, МО и др./, работещи в българската администрация (чл. 11(3)(б) от Регламент (ЕО) 883/2004); 3. при командироване на лице на борда на плавателен съд (чл. 11(4) от Регламент (ЕО) 883/2004); 4. за моряци по чл. 11(4) от Регламент (ЕО) 883/2004, както и Образец обр. Окд - 237 за лице, което обичайно осъществява дейност като заето лице на територията на две или повече държави - членки (чл. 13(1)(а) и 13(1)(б) от Регламент (ЕО) 883/ 2004). Към искането се прилагат доказателства за наличие на условията, въз основа, на които лицето може да остане подчинено на българското осигурително законодателство. Издаването на удостоверение може да се извърши единствено от институцията на държавата членка, чието законодателство е определено като приложимо, независимо дали е определено като временно или окончателно. Основно следствие от определяне на приложимото законодателство, според координационните разпоредби на Регламент (ЕО) № 883/2004 г. е, че се определя държавата - членка, в която се дължат осигурителните вноски, съгласно законодателството на тази държава, включително за дейностите и доходите от други държави - членки.

В конкретния случай от „ХАЙ ПЕРФОРМАНС“ ЕООД е подадено искане за издаване на удостоверение А1 за приложимо осигурително законодателство за командироване на К. Ц. Р.), като е посочено, че се отнася за периода от 04.01.2022г. до 30.06.2022г .

Съгласно чл. 12 (1) от Регламент (ЕО) № 883/2004 “Лице, което осъществява дейност като наето лице в държава-членка от името на работодател, който обичайно осъществява дейността си в нея, и което е командировано от този работодател в друга държава-членка, за да осъществява там дейност от името на същия работодател, продължава да е подчинено на законодателството на първата държава-членка, при условие че предвидената продължителност на тази работа не превишава 24 месеца и

че не е изпратено да замества друго командировано лице.”

Следователно, за да е подчинено командированото лице на българското законодателство, е необходимо да са изпълнени пет кумулативно изискуеми от горепосочената правна норма изисквания за приложение на изключението по чл. 12, пар. 1 и това са:

Първото условие е по отношение на командированото лице да е било приложимо българското законодателство преди неговото командироване. Това правило за прилагане на чл. 12, пар.1 от Регламента не изисква непременно лицето, непосредствено преди командироването, да е изпълнявало дейност като наето лице от името на своя работодател. Достатъчно е непосредствено преди командироването за него вече да се е прилагало законодателството на държавата членка, в която работодателят е установен. Като се вземат предвид датата на сключване на трудовия договор 11.12.2021 г. и датата на командироването 04.01.2022 г., следва извод, че това първо условие е налице. В този смисъл е Решение на Съда на ЕС от 25 октомври 2018 г. по дело C-451/17. В него е прието, че чл.14 пар.1 от Регламент (ЕО) № 987/2009 във връзка с член 12, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 883/2004 , трябва да се тълкува в смисъл, че лице, наето на работа с цел да бъде командировано в друга държава членка, трябва да се счита за лице, спрямо което „непосредствено преди да започне работа [...] вече се е прилагало законодателството на държавата членка, в която е установен неговият работодател”, по смисъла на член 14, параграф 1 от Регламент № 987/2009, въпреки че непосредствено преди да започне работа като наето лице то не е имало качеството на осигурено лице съгласно законодателството на тази държава членка, ако към този момент е пребивавало в нея. Следователно в случая това условие е изпълнено.

Второто условие е да съществува пряка връзка между работника и работодателя т. е. запазване на правоотношението между командированото лице и изпращащия работодател, като последният следва да запази ръководните си функции по отношение определяне естеството и характера на работата, която изпратеното лице следва да изпълни. От приложената към искането заповед за командироване и договора между „ХАЙ ПЕРФОРМАНС“ЕООД и В. З., от [населено място], Германия се установява, че лицето ще полагат труд в Германия от името на българското дружество-работодател. Безспорно е в случая, че между К. Ц. Р. и „ХАЙ ПЕРФОРМАНС“ЕООД има сключени договори по българското законодателство и възнаграждението, освобождаването от длъжност и властта за определяне на характера на работата се договарят с него.

Третото условие е работодателят (в случая жалбоподателят) да има качеството на работодател, който обичайно осъществява дейността си в

изпращащата страна. Съгласно чл. 14, пар. 2 от Регламента за прилагане, за целите на прилагането на чл. 12, пар.1 от основния регламент, изразът "което обичайно осъществява дейността си в нея" се отнася до работодател, който обичайно извършва значителни по обхват дейности, различни от чисто вътрешни управленски дейности, на територията на държавата членка, в която е установен, като се вземат под внимание всички критерии, характерни за дейностите, извършвани от въпросното предприятие. Приложимите критерии трябва да отговарят на специфичните характеристики на всеки работодател и на действителния характер на извършваните дейности. От съображение 5 към Решение № А2 от 12.06.2009 г. на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност, по съображение 38 и чл. 72 от Основния регламент, следва, че второто решаващо условие за прилагането на чл. 12, пар. 2 от основния регламент е наличието на връзка между работодателя и държавата членка, в която той е установен. Да командирова работници следва да имат възможност само предприятия, които обичайно извършват дейността си на територията на държавата членка, чието законодателство остава приложимо спрямо командирования работник, като следователно се приеме, че посочените разпоредби се прилагат само за предприятия, които обикновено извършват съществена част от дейността си на територията на държавата членка, в която са установени. Така според т. 1 , шести абзац от решение № А2, за да се определи, при необходимост и в случай на съмнение, дали даден работодател извършва обикновено съществена част от дейността си на територията на държавата членка, в която е установен, компетентната институция в посочената държава трябва да провери всички критерии, характеризиращи дейността на този работодател, като мястото, на което се намират седалището и управлението на предприятието, броя на административния персонал, работещ в държавата членка, в която е установено, както и в другата държава членка, мястото, където са наети командированите работници, и мястото, където са сключени по-голяма част от договорите с клиенти, законодателството, приложимо по отношение на договорите, сключени между предприятието и неговите работници, от една страна, и договорите с клиенти — от друга, оборота за подходящ типичен период от време във всяка от съответните държави-членки и броя на договорите, изпълнени в изпращащата държава. Това не е изчерпателен списък, тъй като критериите следва да бъдат адаптирани към всеки конкретен случай и да се вземе предвид естеството на дейността, извършвана от предприятието в държавата, в която е установено.

Относно този критерий е основният спор между страните. От посочените обективни критерии в случая от съществено значение на първо място е

оборотът на дружеството. В хода на административното производство, след обстойна проверка е установено, че едва 11 % от оборота на дружеството през 12-месечния период преди командироването на лицето е реализиран на територията на България. Доводите на жалбоподателя, че този процент е 32,94% останаха недоказани в настоящето производство. Както е указано в определението за насрочване на делото от 04.10.2022г., в тежест на жалбоподателя е да установи съществуването на фактите и обстоятелствата посочени в жалбата, от които черпи благоприятни последици. Твърдението в жалбата във връзка с размера на реализирания оборот на територията на страната в случая остана недоказан. Неоснователни са доводите че данните от СД по ЗДДС не следва да се взимат предвид при изчисляване на оборота. Същността на ДДС не променя факта, че в тези СД са налични данни от значение за изчисляване на оборота, реализиран от дейност на територията на страната и в случая тези данни няма пречка да бъдат използвани за цели различни от облагането с ДДС.

Правилно е анализиран и критерият за броя на заетите лица, които полагат труд на територията на изпращащата държава членка. При назначени общо девет лица по трудови правоотношения. Установено е, че четири от тях имат издадени удостоверения А1, действащи към момента на командироването на лицето в рамките на проверката. За три лица са подадени искания за издаване на удостоверения А1. На територията на страната остават да осъществяват трудова дейност за дружеството общо две лица на длъжност „социален асистент“, осигурени на 4-часово дневно работно време. За едно лице се подават осигурителни декларации с вид осигурен 14 - за работещи по без трудови правоотношения. Управителят на дружеството е самоосигуряващо се лице. При тези данни не може да се установи, че изпращащото дружество осъществява по-голямата част от дейността си на територията на България.

Броят на договорите, изпълнени на територията на изпращащата държава, е важен индикативен критерий за установяване дали даден работодател извършва обичайно съществена част от дейността си на територията на държавата-членка, в която е установен (изпращащата държава). Договорът с K. G. & Co KG от 01.01.2018 г., договорът от 01.07.2020 г. за наем на част от помещение с предназначение за фризьорски салон и договорът от 10.12.2021 г. за предоставяне на грижи, сключен между „ХАЙ ПЕРФОРМАНС“ ЕООД и получател на услугата С. П., както е посочено в обжалваното решение, не доказват изпълняване на значителна по обхват дейност на територията на изпращащата държава.

Съпоставката на посочените критерии, както и тежестта на основните

критерии, съобразени от съда, водят до извод, че жалбоподателят не осъществява обичайно съществена дейност на територията на България. При това положение, изискването на чл. 12, пар.1 от Регламента – за осъществяване на съществена дейност на предприятието, което командирова работника, на територията на изпращащата държава – членка, противно на доводите на жалбоподателя, не е осъществено.

В контекста на тълкуването на правилата за определяне на приложимо законодателство дадено от Съда на ЕС и от Административната комисия по чл. 72 от Основния регламент, така установените факти са достатъчни да се приеме, че жалбоподателят не извършва съществена дейност на територията на България. Правилни се явяват изводите на органа в този смисъл. С оглед разпоредбата на чл. 170, ал.2 АПК, в тежест на оспорващия е да установи, че са били налице условията за издаване на исканото удостоверение А 1, включително и че обичайно осъществява дейността си в изпращащата страна, което в случая не е сторено.

Четвъртото условие е срокът да не е по-голям от 24 месеца. Видно от приложената заповед за командироване това условие е спазено.

Петото условие е лицето да не е изпратено да замества друго командировано лице, което условие също е налице. В този смисъл следва да се приложи задължителното тълкуване на нормите дадени от ЕС в решение С-532/2016 г. на СЕС. От текста на чл.12, пар.1 от Регламент № 883/2004 следва, че самият факт, че командирован работник замества друго лице, възпрепятства възможността този заместващ работник да продължи да е подчинен на законодателството на държавата членка, в която неговият работодател осъществява обичайно дейността си и че забраната за заместване се прилага кумулативно с условието, също предвидено в тази разпоредба, за максимална продължителност на съответната работа.

По изложените съображения настоящата инстанция намира, че органът по приходите законосъобразно е отказал издаването на удостоверение за приложимо законодателство, доколкото не са изпълнени всички кумулативно предвидени предпоставки в чл. 12, пар.1 от Регламент ЕО 833/2008 г.

Като е констатирал правнозначимите факти, административният орган е постановил законосъобразен административен акт, а жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода от спора и на основание чл. 161 от ДОПК, при заявено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника по жалбата, съобразно чл. 78, ал. 8 ГПК, се дължат разноски в размер на 100 лева.

Водим от горното, Административен съд София-град, Л. състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ХАЙ ПЕРФОРМАНС“ЕООД, ЕИК[ЕИК], против решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство № 220088370668 от 14.03.2022г., издадено от главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърдено с решение № А-20/11.07.2022г.на директора на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА „ХАЙ ПЕРФОРМАНС“ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно.

Съдия: